

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 39/Ocak 2019 Fiyatı: 2 TL

Kırıntıları Değil Dünyayı Alacağız!

Asgari ücret ne kadar olmalı? Şu kadar olursa kriz derinleşir mi? Sanayimiz, işverenlerimiz batır mı? Fabrikalar kapanır mı? tartışmalarından sonra, ülkedeki genel ücret skalasını belirleyen, bu yüzden de sınıfın tümünü ilgilendiren asgari ücret brüt 2.558.4 TL olarak açıklandı. Yine, her zamanki gibi bize düşen kırıntılar oldu. 2018 yılında TL %50 oranında değer kaybetti, devletin açıkladığı rakamlarla 2018 enflasyonu % 20,3, gerçekte ise %30'dan daha fazla. Bu iki oran Türkiye'de 2018 yılı fiyat artışlarının % 80'nin üstünde olduğunu ortaya koyuyor. Asgari ücrete yapılan zam ise % 26,05, bu hesaba göre asgari ücretteki artış yıllık fiyat artışlarının % 50'si gerisinde. **3**

Silah, Kitap, Akademi

2 Ocak günü Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde çalışan araştırma görevlisi Ceren Damar, ofisinde Hasan İsmail Hikmet adlı bir "öğrenci" tarafından bıçaklanarak ve tabancayla vurularak öldürüldü. **2**

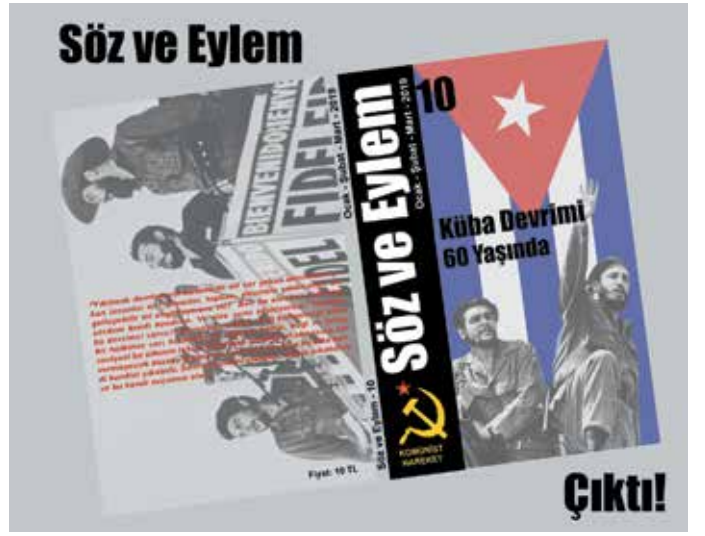

Esaret Başka Teslimiyet Bambaşka!

Sapla saman birbirine karıştı. Ortalık toz duman. İlkesizlikler diz boyu. Kimin ne dediği önemini yitirdi artık. Artık kimin kimden yana olduğu önemseniyor. İlkeler sendem deme gibi sığırlıklarda geziniyor ne yazık! **4**

Söz ve Eylem

Komünistler ve Yerel Seçimler

2014 ten bu yana 2016 hariç her yıla bir ya da iki seçim ve referandum düştü. Bu seçim ve referandumlarda başarı toplumdaki kutuplaşmaya bağlı olarak gerçekleşti. Milliyetçilik, dincilik, şovenizm, savaş kışkırtıcılığı, ilhak ve işgaller üzerinden sürdürülen kutuplaşma da en başarılı performansı gösterenler seçimlerin de galipleri oldu. Kutuplaşmanın bir başka amacı da işçi ve emekçilerin gerçek sorunlarından uzaklaştırılmasıydı. Faaliyetlerini seçimlere endeksleyen sosyalistler ve Kürt hareketi, bazen hayal kırıklığı, bazen de "zafer" kazandığını ilan ederek bu seçim süreçlerinin bir parçası oldu.

Şimdi, 2018 Mart'ında, yeni bir seçimle karşı karşıyayız. Görünen bu seçim sürecinde öncekilerden farklı olmayacaktır. Yine işçi ve emekçileri gerçek sorunlarından uzaklaştıracak taktikler devreye sokulacak, yine din, milliyetçilik, şovenizm, savaş kışkırtıcılığı üzerinden seçmen konsolide edilecek, yine kırıntılar sunularak kitleler manipüle edilecek. Özellikle sosyalistler ve Kürt hareketinin seçimlerde nasıl bir tutum alacakları, nasıl bir seçim kampanyası yürütüleceği konusundaki görüşlerimiz saklı kalmak kaydıyla biz bu yazıda, daha çok yerel yönetimler ve burjuva sistem arasındaki ilişkiye ve komünistlerin yerel seçimlere nasıl bakması gerektiği üzerinde duracağız.

Yerel yönetimlerin burjuva devlet mekanizmasının bir kurumu olmaları ve kurumsal olarak burjuvazinin hizmetinde olmaları, komünistlerin yerel yönetim seçimlerine ilgisiz kalacağı anlamına gelmiyor. Tersine sırf bu durumun bile işçi ve emekçilere anlatılması komünistlerin yerel seçimlerden neden uzak duramayacağını anlamaya yeterlidir. Üstelik komünistler işçi sınıfını ilgilendiren hiçbir sorundan uzak kalamazlar.

İşçi ve emekçilerin günlük sorunlarıyla daha doğrudan ilişkili olan yerel yönetimler, sınıf mücadelesinin önemli alanlarından biridir. Ancak bu alanda yürütülecek mücadelede elde edilecek kazanımlar, işçi ve emekçilerin günlük yaşamlarında bir iyileşme sağlasalar da, ne yerel yönetimlerin mevcut kapitalist düzen içindeki kurumsal işlevlerini ortadan kaldırılabirler; ne de işçi sınıfının genel durumunda bir iyileştirme sağlayabilirler. Çünkü kapitalizm altında her yerel sorun, genel sorunun yerele yansımaları, yeniden üretilmesidir ve yerel mücadeleyle çözülmez. Yerel mücadelelerin sınırlılığının temel nedeni de budur. Bu yüzden yerel mücadeleler ancak işçi sınıfının genel iktidar mücadelesi ile birleştirilebildiklerinde reformcu bir çerçeveden çıkartılarak devrimci bir içerik kazanırlar. Bu bağlam içinde yerel mücadelelerin en önemli kazanımlarından biri de işçi sınıfının geleceğin yönetici sınıfı olma **2**

1. sayfadan devam

yolunda kendini geliştirmesi, yetkinleştirmesi ve deneyim biriktirmesidir.

Komünist Hareket'in yerel seçimlere yönelik tavrının ne olması gerektiğinin daha net bir biçimde anlaşılabilmesi için öncelikle birkaç noktanın altını çizilmesi gerekiyor; Birincisi; komünistler seçim Propagandalarını burjuva partiler gibi vaatler üzerinden yürütemezler. Çünkü komünistlerin görevi sorunları belirleyip işçi sınıfı adına halletmek değil, işçi sınıfını günlük ve genel çıkarlarını savaşıarak elde edebilecek bilinç ve örgütlülükle donatmak, onun iktidar mücadelesine önderlik etmektir. Kapitalist düzende işçi sınıfı en küçük hakkını bile ancak savaşıarak kazanabilir, koruyabilir. Vaatler işçi sınıfının edilgen bir sınıf düzeyine indirgenmesi ve onu düzene bağlamanın araçlarıdır.

İkincisi; komünistler yürüttükleri faaliyetin işçi sınıfında reformist, parlamenter hayallere yol açmasına izin veremezler. Tersine farklı sosyalist parti ve çevrelerin "yerel iktidar", "yerel yönetimlerin özerkliği", "devletin demokratikleşmesi" vb. gibi işçi sınıfının mücadelesini burjuva parlamenter mücadele içine hapseden yaklaşımlarına karşı amansızca savaşmak zorundadırlar.

Üçüncüsü; Komünistler her yerel mücadeleyi, işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlı olarak ele almak ve bu mücadele ile uyum içinde yürütmek durumundadırlar. Bu sadece ajitasyon ve propagandada değil, örgütlenme ve eylemde de göz önünde tutulması gereken temel noktadır. Sınıfın güncel çıkarları ile iktidar mücadelesi uyum içinde yürütülemediği müddetçe, ne elde edilen başarılar kalıcı olabilir, ne de işçi sınıfı ile komünist öncü arasında kalıcı bağlar kurulabilir.

Dördüncüsü; komünistler seçim çalışmalarının ağırlık noktasını kendi görüşlerinin, programlarının ve amaçlarının işçi ve emekçilere açıklanması üzerine oturtmalıdır. Bu faaliyet komünistlerin yürüttükleri seçim çalışmalarını niteliğini belirleyeceği gibi, yerel ile genel iktidar mücadelesinin uyum içinde yürütülmesinin de koşuludur.

Beşincisi; Komünistler güç ve olanaklarının ana bölümünü mü-

cadelenin yükseldiği alanlara hasretmelidir. Bu alanlarda konumlarını güçlendirerek, buraları tahkim ederek, bu tahkimatı yeni alanlara sıçrama ve burjuva iktidar karşı saldırı noktası olarak kullanabilmelidirler.

Komünist Hareket'in bu çerçevede yürüteceği faaliyetin kapsamını ve etkinliğini, mevcut gücümüz ve olanaklarımız belirleyecektir. İdeolojik, politik ve örgütsel olarak yeni yeni şekillenmekte olan bir hareketiz.

Henüz ulusal çapta bir örgütlenmeye sahip olmadığımız gibi, bulunduğumuz alanlarda da güçlü, işlevsel bir örgütsel yapıya sahip değiliz.

Bugün toplumun en hareketli kesimleri olan grevci işçiler, emekçi kadınlar, öğrenciler, güçlü olduğumuz birkaç alan hariç, yaşam alanlarını savunan yoksul köylüler arasındaki etkimiz yok denecek ölçüde zayıf. Bu durumun, hareketimizin rutin faaliyetlerini etkilediği gibi, seçim faaliyetlerini de etkilemesi kaçınılmazdır. En başta seçimlere kendi adaylarımızla katılamıyoruz. Önemli bir eksik de dışımızdaki devrimci parti ve çevrelerle, onların angajmanları nedeniyle, devrimci bir cephe, bir seçim platformu kurmanın olanaksızlığı.

Bütün bunlar hareketimizin gücünün ve etkinliğinin sınırlarını belirlerse de, bunun, iş yapmanın bir mazereti haline getirilmesine izin vermemeliyiz. En zor koşullar ve olanaksızlıklar içinde bile yapılabilecek çok şey vardır. İster genel, isterse yerel olsun seçim ortamları komünistler için devrimci ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerinin yoğunluğunun arttığı dönemlerdir. Bizim asıl dikkatimizi vermemiz gereken nokta; komünist ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetini –ekonomik, siyasal gelişmeler ve seçim ortamının yarattığı siyasal duyarlılıktan yararlanarak- daha da yoğunlaştırmaktır. Seçilmiş hedefler üzerinden mücadelenin yükseldiği alanlara, fabrikalara, işyerlerine, mahallelere, köylere girmek, bu alanlarda örgütlü birimler inşa etmektir. Evet gücümüz sınırlı ve olanaklarımız dar. Güç yetersizliğini ve olanaksızlıkları ancak daha iyi organize olarak, daha fazla yoğunlaşarak, daha sistemli, daha sabırlı, daha özverili bir çabayla ve daha çok çalışarak aşabiliriz.

Silah, Kitap, Akademi**Ali Gündüz****1. sayfadan devam**

Cinayetin sebebi ise hocasının, katilin çektiği kopyayı yakalaması idi. Buna göre sınavda kopya çekmeye çalışan öğrenci gözetmen tarafından yakalanıyor, hakkında kopya işlemi yapılıyor. Bunu kaldıramayan öğrenci önce arabasına gidip bir arkadaşını arayacak Ceren Damar'ı öldüreceğini söylüyor. Sonra eve gidip emekli polis olan babasının silahını alıyor ve okula dönerek bu cinayeti işliyor. Sonra ailesiyle beraber gidip teslim oluyor.

Sonra ne hikmetse katilin babası, savcılığa bir intihar mektubu teslim ediyor, katil hocasını öldürmeden evvel böyle bir mektup yazmış ve intiharı düşünmüş, ama ne hikmetse intihar mektubu çok sonra ortaya çıkıyor. Açık ki bu, cinayete tahrik unsuru bulma çabasından başka bir değil.

Yaşanan bu olay toplumdaki genel çürüme halinin bir yansımasıdır. Her gün kadınların öldürüldüğü, akademisyenlerin ihraç edildiği, üniversitelerin gerici çetelerin cirit attığı yerler haline geldiği, silahın haksızca kullanımının teşvik edildiği, ezenlerin ve sömürenlerin şiddetinin meşrulaştırıldığı, parayla okuyanların hocalarına köle muamelesi yaptığı böylesi bir atmosferde; kopyasını yakalayan bir hocayı öldürme hakkını kendinde gören bir cani karşımıza çıkıyor.

Elbette toplumda böylesi katiller hep vardı, düzen değişmedikçe var olmaya da devam edecekler. Ancak görmemiz gereken başka şeyler var.

Bu cinayet, iktidarın üniversitelere ve akademiye saldırısının sonucudur. Bu cinayet, üniversitelerden devrimci, demokrat, barışçı hocaların ve öğrencilerin ihraç edilmesinin sonucudur. Bu cinayet üniversiteleri devrimcilerden arındırarak buraları siyasetsiz kılma -ama aslında gerici siyasetlere teslim etme- çabasının ürünüdür. Bu cinayet dindar nesil safsatısıyla; para ile istediğini elde edebileceğini sanan, şoven, şiddet aşığı şımarık bir nesil yetiştirmenin sonucudur. Bu cinayet, her yıl binlerce kadının katledildiği cinayetlerin cezasız kalmasının sonucudur.

Bu cinayet Türkiye'de, akademide, gençlikte ve toplumun genelinde nasıl bir çürüme olduğunun resmi-dur.

Bir mafya bozuntusunun, akademisyenler için zamanında söylediği "kanlarında düş almak" tabiri bu katliama giden yolu döşeyen taşlardan biri değil midir?

Üniversitelerde ülkücü öğrenciler olarak örgütlenen faşist paramiliter çetelerin kadın düşmanlığı yapımları, ırkçı saldırılar düzenlemeleri, pusu atarak devrimcileri linç etme çabaları bu cinayetin arka planında yok mudur?

Polis olan babanın silahını oğlunun erişeceği şekilde bırakması, -muh-temeldir ki o silahı kullanmasından gurur duyması- bu cinayete giden bir adım değil midir?

Gencecik bir çalışanını bir cinayete kurban veren Çankaya Üniversitesi'nin yayınladığı taziye mesajında cenazeye katılan devlet erkanına teşekkür etmesi üniversitenin bugün ne kadar pespayeleştiğini, insan canının kıymetsiz hale geldiğini bize göstermemiş midir?

Bu vahim cinayetlerin bir daha yaşanmamasını elbette isteriz. Bunun için, bu katili yaratan toplumsal düzenle mücadele ediyoruz. Şoven, saldırgan, kadın düşmanı davranışları mahkum ediyoruz. Silahın ancak meşru mücadele için kullanılabileceğini, suçsuz olan kimsenin öldürülmemesini savunuyoruz.

Bir de burjuva kalemşörlerin bu meselelere yaklaşımına göz atıyoruz. Birçokları üniversite gençliğinin siyasetle uğraşmamasını, ders çalışmasını telkin ediyor. Fakat çözüm üniversitelerin siyasetten arındırılması değil; bilakis çözüm üniversitelere daha çok siyasetin girmesidir. Siyasallaşan, devrimcileşen bir öğrenci hareketi, içindeki şoven, saldırgan unsurları yok edebilir. Üniversitelerin bugünkü hali ile akademisyenlerin bırakalım iş güvenliğini, can güvenlikleri bile yoktur.

Bu yaşanan katliam iktidarın istediği neslin işidir. Biz aksi için mücadele etmeye, öldürmeye değil, yaşatmaya çalışacağız.

Not: Çankaya Üniversitesi ve benzeri okullarda ülkücü ve türevi çetelerin öğrenci ve emekçilere nasıl zorbalıklar yaptığını, bu cinayetin nasıl bir toplumsal havada gerçekleştiğini daha iyi anlamak için internet üzerinden kısa bir arama ile yapabilirsiniz. Örneğin, 2017 yılında aynı okulda gördüğü baskı ve tehditler sonucu ayrılmak zorunda kalan akademisyen Ekin Barış Şah...

1. sayfadan devam

Yani asgari ücretteki artışla, işçilerin eline, geçen sene-ye göre 407 TL daha fazla geçerken, fiyat artışlarıyla işçinin cebinden 1000 TL çıkıyor. Yani, işçi bu yıl geçen yıla göre reel olarak 600 TL kaybederek daha da yoksullaşıyor. 2019 yılı asgari ücretin brüt tutarı 2558.4 TL olarak ilan edildi. Bunda devlete giden 729,38 TL'lik kesildikten sonra geriye 1829 TL kalıyor.

Buna 191 TL asgari geçim indirimi eklenerek asgari ücret net 2.020 TL oldu. 2018 yılında asgari ücretten devlete kesilen miktar 578,59 TL' idi. Bu yıl ise bu miktar 729,38 TL oldu. Yani işçi geçen yıla göre bu yıl devlete 151 TL daha fazla ödeyecek.

Asgari ücret hesaplamasında devletin bir işçi için öngördüğü asgari geçim indirimi miktarı 191 TL, her bir çocuk için buna 30 TL ekleniyor.

Sermaye sınıfı aylık bütün harcamalarını vergiden düşerken işçiler ise ancak 191 TL artı her bir çocuk için 30 TL'ye düşebiliyor. Bunun adı da sosyal devlet, adil bölüşüm oluyor.

Dikkat edilirse işçi için her şey asgariyle açıklanıyor; asgari ücret, asgari geçim indirimi, vb. Yani işçi sınıfı sermaye egemenliği altında, bu düzende asgariye mahkûm edilmiş durumda. Şüphesiz bu mahkûmiyetin asıl sebebi, işçi sınıfının içinde bulunduğu bilinç geriliği ve örgütsüzlüğüdür.

Asgari olana, kırıntılara mahkûm olmaktan çıkıp, azamiyi, dünyayı almak mümkündür.

Bunun yolu bilinçlenmekten, örgütlenmekten, komünist hareketle bütünleşmekten, devrim için birleşmekten geçiyor.

İşçi sınıfı bunu gerçekleştirebilecek devrimci bir potansiyele sahiptir. Geçmişte bilinçlenerek, örgütlenerek bu potansiyeli devrimci eyleme dönüştürdü, bugün de bunu yapabilir.

Firdes Can

Asgari ücret tartışması hükümetin ve sendikaların açıklamaları derken, 2019 yılı için net 2.020.90 olarak belirlenen ücret açıklandı. Türkiye'de milyonlarca işçi asgari ücrete ya da daha altına çalışıyor. Türkiye'de yoksulluk sınırı, yani dört kişilik bir ailenin temel barınma, beslen-

me, eğitim, sağlık gibi giderleri için sahip olması gereken en düşük gelir 4665 liradır. Diğer tüm ihtiyaçların dışında sadece beslenme gideri, yani açlık sınırı ise 1432 liradır. Bu gerçeklik ortada dururken, asgari ücret nedir, nasıl bir bakışla mücadeleyi kurmak gerekir?

Başta şunu netleştirmek lazım; asgari ücret, kapitalist sisteminin bir buluşu ve aldatmacası sonucu ortaya çıkmıştır. Amaç ise bellidir: İnsanlar hiç değilse kendilerini ve ailelerini minimum düzeyde geçindirecek asgari bir ücret alsınlar ki; bununla

yetinip düzene başkaldırmasınlar, egemenlerin rahatlarını bozmasınlar, sistemlerini sabote etmesinler. Kapitalistin çıkarı "üretim maliyetini" emek gücüne en az ödemeyi yaparak düşürmek olduğundan aslında kapitalist için ücret düşürmede bir önsel sınır yoktur. İlkesi, en çok kar için, en az ücrettir. Ancak burada alt sınırı belirleyen işçinin yaşamaya ve çalışmaya

retlerin düşmesi arasında bir tahteravalli dengesi olduğunu kabul edersek bu tahteravallinin hangi tarafının ağır basacağını belirleyen de sınıflar arasındaki savaşımın güç dengeleridir. Tam bu nedenle bu mücadele ekonomik olmanın çok ötesinde siyasal bir mücadeledir.

Asgari ücret sorunu toplumsal üretimin devamı sorunudur. Burjuva devlet burada

devam etmesini sağlayacak bir ücret olarak asgari ücret ve yine toplumsal isyanı engellemek ve bir aldatmaca yaratmak içinde gerekliliktir. Kapitalist bu belirlenen ücretin altında çalıştırabileceği her fırsatı değerlendirmeye devam etmektedir.

İşçiler, emekçiler kriz dönemlerinde daha da eziliyorlar. Şaşalı ekonomik büyüme rakamları açıklandığında da işçiler açlık sınırının altında çalıştırılıyorlardı, kriz dönemlerinde de aynı zulme maruz bırakılıyorlar! Şimdi buradan bakınca kapitalistin kar oranının artması ile üc-

her bir sermayedarın kendi çıkarları ile kapitalizmin genel çıkarları arasındaki dengeyi sağlar. Bu nedenle devlet taraflıdır, sermayenin tarafıdır. Kapitalist sistemde sermaye güçlüdür, iktidarı elinde tutan örgütlü bir güçtür. Bu nedenle buna karşı ortak örgütlü mücadele gereklidir ve bu mücadele siyasal olmak zorundadır.

Türkiye gibi çalışanların büyük bir çoğunluğunun asgari ücret ve altına çalıştığı bir ülkede asgari ücret görüşmeleri en genel toplu sözleşme gibi ele alınmalı ve grev hakkını da içermelidir.

Sınıfın Gündemi...

Petrol İş üyesi, Ürosan Kimya işçilerinin yedi günlük grevi kazanımla sonuçlandı. 18 Aralık'ta greve çıkan işçiler, yedi günlük eylemin ardından, ücretlerde yüzde 29'luk bir artış elde ederken, sosyal haklar da da yüzde 35'lik bir artışla toplu sözleşme sonuçlandı.

Her geçen gün artan işsiz sayısı, sermayeyi işe alma, ücret ve işçiye verilecek sosyal haklar konusunda rahatlatırken, işsizleri daha kötü koşullarda çalışmayı kabul etmeye zorluyor. İş ararken aylık, altı aylık, yıllık ayrımı yapmadan, her işçi alımında,

İş-Kur önünde uzun kuyruklar oluşuyor. Urfa'da 9 ay süreyle, okullarda çalıştırılmak üzere açılan bin kişilik kontenjan için, 44 bin kişi başvuruda bulundu. Başvuruların yüksek olması nedeniyle, kontenjanlar stadyumda yapılan kurayla belirlendi.

İstanbul Topkapı'da bulunan PTT Kargo bölümünde çalışan işçiler, ağır iş yükü ve mobbing uygulamalarına karşı tepkilerini iş bırakma eylemiyle ortaya koydular. Disk İletişim İş Sendikası Genel Başkanı Ünal Doğan,

Evrensel Gazetesi'ne verdiği röportajda "PTT Kargo'da çalışan işçiler, sendikası, güvencesiz, patronun istediği gibi at koşturuyor. Postanenin bütün yükü sendikası işçilerin üzerine yıkılmış durumda, öğlen paydoslarını ve çay paydoslarını kullanamıyorlar." diye ifade etti.

TOKİ işçileri, el konulan haklarını geri almak için, iki yıldır mücadeleye devam ediyor. Gözaltılara, polis saldırılarına, rağmen 2 yıldır ödenmeyen ücretleri için, her mekanı mücadele alanı durumuna getirdiler. Ankara Kızılay Meydanı'na, "Ya hakkımız ya canımız" "Emek düşmanı TOKİ" yazılı dövizlerle çıkan işçilere, polis müdahale ederek 8 işçi-yi gözaltına aldı. Daha sonra Meclis önünde eylem yapan işçiler, kendilerini meclis kapısına zincirlediler. Meclis önünde yapılan bu eylem de polis müdahale ederek , 4 işçi-yi gözaltına aldı.

Sibaş işçisi direnişe devam ediyor. Aydın Söke'de bulunan Sibaş Gıda'da sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin, işe iade ve örgütlendikleri Tek Gıda İş Sendikası'nın patron tarafından tanınması mücadelesi sürüyor. Sibaş patronu 2018

yılı içerisinde 73 işçi-yi sendikal faaliyet yürüttüğü için işten çıkarmış, bunun üzerine işçiler aralık ayında fabrika önünde direnişe geçmişlerdi.

Esaret Başka...Teslimiyet Bambaşka!

Mustafa Özkan

1.sayfadan devam

16 yıllık AKP iktidarı, toplumun her kesimine sırtını sıvazladıklarının sırtına sopa vurmaya öğretti! Vur ama sevgiden de yeter uyanıklığı o kadar toplumun iliklerine işledi ki, nasıl sıyrılınının yanıtı yok kimselerde. Sendenim de kurtul eleştirilerden, her türlü yangabozluğu yap yapa bildiğin kadar!

İzmir Banliyö Sistem A.Ş (İZBAN)'da Demir Yol-İş haklarını alamadığı için grev başlattı. Devletin tüm kademeleri ve patronlar bu greve karşı çıkarken, CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi ayrı bir hassasiyet gösterdi. Neredeyse, "şimdilik anlaşın da seçim sonu tekrar yaparsınız" diyeceklerdi.

Kendilerini fazla ilgilendirmiyor olmasına, grev görüşmelerini hükümet yürütmesine karşın, ulaşım aksaklığının faturasının onlara çıkacağını varsayarak "Devrimci Kocaoğlu!" doğru bulmuyordu grevi! Yani yağmur yağacak desek, "vay bana ördek dedin" diyecek! Biz buna içerlerken, Lastikçi Kani olarak kendini lanse edip, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) başına geçen ve oradan kendini vekillığe taşıyan Kani Beko, "Bu grev politiktir, bu sayede İzmir Belediyesi'nin başarısızlığı ortaya konulacak ve bu seçim sürecinden yararlanmış olunacaktır"

gibi abuk-sabuk bir şeyler söyledi! Bu grev yersizdir yasaklanmalı dese daha şık olurdu belki de!

Ülkemizde en ileride olduğu düşünülen işçi sendikasının yıllarca sözüm ona liderliğini yapmış bir zâtın böyle bir şey söylemesi için, ya hain ya da cahil olması gerekir. Çünkü bütün grevler politiktir. İşçi sınıfının en büyük silahı grevdir, burjuvazi ise bu silahı elinden almak için uğraşır, hatta zor kullanır. Bundan dolayı tüm grevler politiktir. İZBAN grevinde seçim süreci yararı düşünülmüş müdür, bilemem ama grevlerin en uygun zamanlar seçilerek yapılmasını bize, "örgütsüz kömür işçilerinin temmuzda greve gitmeleri" yanlış bir deneyde olsa öğretmiştir. Yani olması gereken en uygun zamanda

greve gider işçiler ki haklarını alsınlar. Aslında Kani Beko, İZBAN işçilerine, gidin İstanbul'da yapın eyleminizi dese daha doğru olurdu. Çünkü onun zamanında işçiler, grev ve direnişlerden ziyade basın açıklamalı eylemlerin eylem olduğunu öğrendiler! Zaten onun kaygılarına mazhar olan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan grevi 60 gün erteledi. Artık İzmir Belediyesi'ne yazılacak olumsuzluklar sonlanmış oldu. Bu olumsuzluğu gideren grev erteleyicileri CHP'nin kazanmasını mı istiyorlar demek daha açıklayıcı olur, Kani Beko kafasıyla! Öyleyse asıl ortaklık ortada değil mi?

İz Enerji'de DİSK Genel-İş in yetkisine itiraz eden Aziz Kocaoğlu'na karşı iş bırakma ve yürüyüş yapan işçilere izin verilmeyip polis saldırısı gerçekleştiriliyor. Yani aynı Devrimci Kocaoğlu! yanında yöresinde örgütlü işçi istemezken, eski bir abisi "grevsiz, özgürlüklerin olmadığı bir yerdense, grevlerin ve örgütlülüğün özgürlüğü yaşanan, çöplerle dolu bir yeri tercih ederim" sözlerini sarfediyor. Demogoji mi, bir daha nasılsa aday bile olamayacağım özgüveni mi ne bilemiyorum ama bu güzel sözlerle bile ayıp ediliyor, işçilere TOMA'larla saldırtılarak.

Bu olaylar olurken ülkenin en ileri kanalları bile tıkanmış gibi ses seda yok. Bizden veya bize yakın şaklabanlıkları sergileniyor. Bizi açlığa mahkum eden, bize yakın ne demekse? DİSK'in genel yönetiminden ses seda çıkmıyor. Sokaklarda tanıdığımız, "sınıfın özgürlüğü sokaklardan geçer" diyen ve devasa taşeron işçi direnişlerinde pay sahibi olan Arzu Çekezoğlu ne der bu absürtlüklere acaba?

Her şeyi hiçe sayarak, İZBAN grevine ateşli dayanışmalarını sergileyen, Nakliyat-İş yöneticilerine teşekkür etmek durumunda kalıyoruz. Aslında teşekkür onlara hakkeret algılanır biliyorum ama ne yapalım, öyle birilerini

görmek bi le rahatlatıyor insanı. Çünkü, dayanışma onların asli görevi zaten. Şimdi bazıları şu kötü günlerde bu kurum ve kişileri eleştirmenin doğru olmadığından dem vuracaklar.

Buna bu kurum ve kişiler, karşı saflara geçip, birde bu geçişi bizim şemsiyelerimizin altında sergiliyorlarsa, eleştiriden de öte şeylere layıklar demek az gelir! Mesele esir düşmekte değil, teslim olmamakta bütün mesele! Bu gün iktidarın ve yandaşlarının saldırganlıklarından çok, teslimiyettir bizleri aşağılara çeken! Evet ülke genelinde, İşçi Sınıfı ve Demokrasi Güçleri açısından bir esaret yaşanmaktadır... Bunu biliyor ve iliklerimize kadar yaşıyoruz! Ama esaretten de öte teslimiyetler ve iki yüzlülükler niye?

2018'de 1923 İş Cinayeti

Bu bir “iş kazaları” bilançosu sayılmaz, sayılmamalı. Bu sayı sanki bir kitle katliamı ya da kanlı bir muharebe-savaş bilançosu.

Bu kıyım, en yüksek kâr tutkusuyula gözünü kan bürümüş ve zalim bir iktidarın sınırsız desteğini almış haydut patronlar sınıfının işçi sınıfına reva gördüğü kitle katliamı.

altı kurban verdi. Sermaye yanlısı gerici hükümetin ve burjuva devletinin desteği ve izniyle...

200 yıllık mücadele deneyimiz bize gösteriyor ki; işçi hareketi ile komünist devrimci hareket birbirinden uzak düşüp ayrı kanallarda aktıkça; bir yerdeki direniş ve başkaldırı en geniş bir dayanışmayla desteklenmedikçe, işçi sınıfı

Devlet ihalelerine doymayan –örneğin Cengiz Holding gibilerinden oluşan- bu azınlık, hiçbir yasal, ahlaki kural tanımıyor. İşçi sınıfımız, bu zevatin en düşük maliyetle en yüksek kârı elde etmesi uğruna ‘kutsal mülkiyet’ mihrabının önünde her gün beş

daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için en geniş örgütlenmeyi gerçekleştirip kararlı bir mücadeleye girmedikçe -örneğin grev yasaklarını fiili grevlerle aşamadıkça- bu ağır ve kanlı işçi kırımı bilançolarıyla içimiz yanarak tekrar tekrar karşılaşıcağız.

TNT/FEDEX Mücadele Kararı Aldı

TNT/Fedex işçileri, basın açıklaması yaparak, işverene keyfi yetki itirazını geri çekmesini ve toplu sözleşme görüşmelerine başlaması için çağrıda bulundu. TNT Genel Müdürlük binası önüne, “ TNT/ Fedex’i Sendika ve Toplu Sözleşme Hakkına Saygı Göstermeye Çağırıyoruz” pankartıyla gelen işçiler, “ Vur vur inlesin TNT dinlesin” “ TNT İmzana sahip çık itirazı geri çek” sloganları atarak işvereni protesto ettiler. Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu tarafından yapılan açıklamada ” İşçilerin tek amaçlarının, sendikali ve toplu iş sözleşmeli olarak çalışmak istediklerini, bu durumun işveren tarafından kabul edilene kadar mücadelenin devam edeceği ifade edildi. TNT/

Fedex’de çoğunluğu sağlamalarına rağmen işverenin haksız, hukuksuz ve keyfi bir şekilde yetkiye itiraz ettiği, altına imza attığı Birleşmiş Milletler Küresel İlkeler Sözleşmesi’ne uymadığına, açıklamada yer verildi. Küçükosmanoğlu TNT/Fedex’de çalışan işçilerin ücretlerinin gittikçe düştüğünü, daha önce verilen ikramiyelerin de kaldırıldığını, şu anda asgari ücretin 50-100 TL üzerinde maaş aldıklarını ifade etti.

Sınıfın Gündemi...

Cargill işçisi direnişe devam ediyor. Tek Gıda İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 14 Cargill işçisinin Gemlik İznik yolu üzerinde bulunan fabrika önündeki eylemi kararlılıkla sürüyor. Sermayenin işçi düşmanlığı, işçinin örgütlü olması durumunda bir kat daha artıyor. Sermayenin bu tavrı, yabancı ya da yerli olmasıyla değişmiyor. İşyerinin kamu ya da özel olmasıyla da değişmiyor.

Samsun Makro Market işçileri, gasp edilen hakları için mücadeleye devam ediyor. Tazminat hakları ve ücretleri ödenmeyen Makro Market işçilerinin, hakları için 5 aydır sürdürdükleri eylemleri yetkililer görmezden gelmeye devam ediyor. Samsun dışında, başka illerde de aynı sonuçla mücadele eden Makro Market işçilerinin eylemleri devam ediyor. Samsun Cumhuriyet meydanında toplanan işçiler, kapatılan Makro Market önünde gerçekleştirdikleri eylemde “ Zafer direnen emekçinin olacak” “ İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” sloganları attılar.

Eksen makine işçileri, ödenmeyen ücretlerini alabilmek için fabrika önünde eyleme geçti. Gebze Tavşanlı Kömürcüler Sanayi Bölgesi’nde bulunan fabrikada 250 işçiyle yapılan yapılan üretimde, büyük firmalar için elektrikli ev aletleri fason olarak üretilmekte. Üç aydır maaşlarını alamayan işçiler, aynı zamanda servis güzergahlarının değişmesiyle, işe geliş gidişlerde zorluk yaşadıklarını, ifade ettiler. Türk Metal Sendikası’nın örgütlü olduğu fabrikada, eylem yapan işçiler, ücretlerini alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

Sakarya’da bulunan Tank Palet fabrikasının özelleştirme kararına, işçilerin tepkisi büyüyor. Sakarya’nın Arifiye ilçesinde bulunan 1.Ana Bakım Merkezi içinde kurulu Tank Palet fabrikasının özelleştirme kararına karşı çıkan işçiler, kendilerini fabrikaya kapatarak, protestolarını duyurmuşlardı. Harb-İş Sendikası’nda örgütlü olan işçiler, özelleştirme kararının iptal edilmesi için imza kampanyası başlattı. 19 Ocak’ta Sakarya’da kitlesel bir miting düzenleyeceklerini bildiren sendika yetkilileri, bu mitingle taleplerini tekrar dile getireceklerini ifade ettiler.

İZBAN Grevi “ şehir içi toplu taşıma hizmetlerini bozucu nitelikte görüldüğünden 60 gün süreyle ertelenmesine” karar verildi. Bir grev üretimi durdurmaz ise, verilen hizmetlerin durmasını sağlamaz ise, nasıl bir grev olur. Evet bir grev üretimi durdurmalı, verilen hizmetleri bozmalı ki grev olsun. Son yıllarda sıklıkla rastladığımız bir durum. Anlaşıyor ki sermaye, grevin ekonomik yaptırımından çok, politik etkisini “ bozucu “ buluyor.

Yerel Seçimler ve İzmir

Nevzat Eraydın

İzmir’de yerel seçim hazırlığı tüm hızıyla sürüyor. Daha çok CHP ve AKP üzerinden şekillenen seçim atmosferi İzmir’de kim kazanır olarak tartışılıyor. AKP’nin adayları belli olurken, CHP henüz adaylarını açıklamadı. CHP’nin kalesi olarak bilinen İzmir’de mevcut Belediye Başkanı daha önce aday olmayacağını belirtmişti.

Bazı çevrelere göreyse; AZİZ KOCAOĞLU’nun aday olacağı söylentileri de var. Bunun çok da bir önemi yok. İzmir halkı CHP kimi aday gösterirse gösterebilir kazanır havasında. bizim açımızdan Belediye seçimlerinin aslında pek önemi yok -en azından şu dönemlerde- fakat sistem partileri için durum böyle değil.

Belediyeleri kazanan genel seçimleri de kazanabilirim düşüncesinde ilerliyor. “Sosyal belediyecilik” yaptıklarını iddia eden CHP Belediyesi ve diğerleri ya sosyal belediyeciliğin ne olduğunu bilmiyor ya da böyle söylemlerle halkı kandırıyorlar.

Sosyal belediyecilik demek; ulaşım, elektrik, su, doğalgaz ve barınmanın ücretsiz olduğu ve yönetimlerde halkın tamamen içinde olduğu ve belirleyici olduğu belediyecilik anlayışıdır.

Kapitalist sistemde, sosyal belediyeciliğin mümkün olmadığını halkın bilmesi gerekmektedir. Bu düzende belediyeler sistemin bir parçası ve onun devamlılığı içindir, Varolan düzende Belediyeler birer işletme tarzında yönetim sergilemekte ve onun içindir ki; İzmir’de veya başka yerlerde “sosyal belediyecilik” diye bir şey yoktur.

Seçim dönemlerinde, “işçilerin, yoksulların yanındayız.” diye seçim propagandası yapan CHP adayları, seçimler bittikten sonra tam bir işçi düşmanlığına bürünerek, haklarını isteyen işçilere haklarını vermemek için bin dereden su getiriyorlar. Buna en çok gerekçe olarak ise, belediyelerin para kazanmadığını, zarar ettiğini söylüyorlar. Belediyeler para kazanma yeriyse neden çıkıp sosyal belediyecilikten bahsediyorlar anlamak çok zor da olmasa gerek.

Daha önceki seçimlerde, işçileri düğün salonlarına toplayarak hepinizi sendikalı yapacağız vadelerinde bulunmuşlardı fakat; seçimler bittikten sonra verdikleri sözleri tutmadıklarını gördük. Evet bazı birkaç ilçe belediyesi dışında bu sözleri tutan olmadı. İşçilerin oylarının seçimlerin sonuçlarını belirleyeceğini düşünürsek, işçi seçmen bu durumda

nasıl bir tutum sergileyecek önümüzdeki yakın süreçte göreceğiz.

Geçen dönemlerde de verdikleri sözleri tutmayan belediyeler, bu sözleri yerine getirmemek için türlü türlü oyunlar içine girdiler, ya şirketleri böldüler ya da kendilerinin kontrol edecekleri sendikalara işçileri üye olmaya zorladılar. Şirketleri farklı işkollarına bölerek işçileri; işkolunuz tutmuyor, sayınız yetmiyor gibi bahanelerle oyaladı-

lar. Şimdi de aynı vaatlerle başka adaylarla oy devşirme peşindeler. Ne zaman toplu sözleşme yapılmasına çalışılsa, örgütlenen sendikalar masaya oturmak için karşılarında

bir muhatap bulamadılar. Çoğu toplu sözleşme mahkeme kararlarıyla yapılmak zorunda kaldı.

En son İZBAN grevinde de olduğu gibi DİSK’in Eski Genel Başkanı, şimdi de CHP İzmir milletvekili olan KANİ BEKO’nun yaptığı açıklama, aslında tam da ne demek istediklerini açıkça ortaya koyuyor. “İZBAN işçilerinin talepleri, diğer işçilere emsal oluşturur, onun için bu rakamları vermek mümkün değil.” demişti.

Buradan şunu anlıyoruz ki; bunlar işçi kardeşi falan değil, tam tersine işçi düşmanındırlar. Geçinmek için evine ekmek götürmek için çaba harcayan işçilere verecekleri o parayı çok görenler, seçim döneminde bir anda işçi kardeşi oluveriyorlar.

Üstelik bunu yaparken de kendi partilerinden olan başkanları suçlayarak yapıyorlar. Bu durumu işçi sınıfının iyi analiz etmesi ve ona göre davranması gerekmektedir.

Devrimci sosyalist hareketin zayıf olduğu bu dönemde, işçi sınıfı, emekçilere ve tüm ezilen halklara, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu, çıkış yolunun ise; örgütlü ve birlikte mücadeleden geçtiğini, sözü ve eylemi ile -inatla- aktarma görevi biz komünistlerin işidir.

Kapitalizmin Şer Güçleri

Yusuf Erdem

“Kapitalizm, yasal mafya; mafya da yasal olmayan kapitalizmdir.” diyor Dario Bottoncourt.” Bence bu söze şunları da eklemek gerek: “Burjuva politikacılar, rüşvetçi bürokratlar ve güvenlik kuvvetleri de bu ikilinin maşalarıdır.”

Terry Eagleton, “Marx Neden Haklıydı?” kitabında ilginç bir örnek veriyor: “Günümüzde bir Meksikalı milyarderın geliri, en yoksul 17 milyon hemşehrisinin (yurttaşının-Y. E.) gelirine eşittir.”

Dünya Bankası’nın 2001 raporu-na göre ise tam 2 milyar 740 milyon insan günde 2 dolardan daha az parayla var olmaya çalışmakta, yaşamak için direnmektedir. Oysa bir başka veriye göre; Dünyada her yıl, yaklaşık 14 milyar 500 bin insanı doyurup besleye-

cek ölçekte gıda üretiliyor. Fakat 7 milyarlık dünya nüfusunun en az 2 milyar 750 milyonu açlık ve sefalet içinde yaşıyor. Kapitalizm, bu denli irrasyonel, bu denli israfçı, bu kadar acımasız ve gayri insani bir sistemdir. Eğer bir şey kâr getirecekse kapitalizm için insanların sağlığı, ihtiyaçları, mutluluğu ve geleceğinin, doğanın ve doğal yaşamın hiçbir değeri ve önemi yoktur. Bir kapitalist, eğer kârlı ise insanı ve insan soyunun geleceğini tehdit, doğayı ve doğal yaşamı tahrip eden, tüm insani değerleri çürütüp bütün kültürel ve tarihsel değerleri yok eden hiçbir girişimden çekinmez. Eğer vurgun büyük ve kâr oranı çok yüksekse, suç işlemekte, çalmakta, büyük soygunlar tezgahlamakta ve hatta kimi zaman kendilerini ipe götürecek en kanlı cinayetleri işlemek ve işletmekte de tereddüt

etmez. Esasen çürümüş bir kapitalist düzende en büyük hırsızlara en saygın ve en büyük, en hayırsever ‘iş adamı’ olarak ödül törenleri düzenlenir ve cahil siyasi yardakçılarına da üniversiteler ‘fahri doktor’ unvanı verip cüpbeler giydirebilir. Kapitalizmde cezalandırılıp zindanı boylayan hırsızlar ise aç kalıp, fırından ekmek, marketten kola veya bir tepsisi baklava çalan çocuklardır. Zulüm ve baskıya, sömürüye, doymak bilmez kâr tutkusuna ve kaynakların yağmalanması ve israfına dayanan bir toplumda her şey çürür ve kokuşur; hiçbir değerli ve güzel şey özgürce serpilip gelişemez; hiçbir insani değer kirlenmeden varlığını sürdüremez. Bu dünya böyle devam edemez; etmemeli.

Kapitalizme karşı savaşanlar, hiç kuşkusuz sonuna kadar haklı olmanın ve geleceğin kendilerine ait olduğunu bilmenin moral gücün-

den destek almalıdırlar. Ne var ki haklı olmak; gerçekler, sorunlar ve çözüm yollarının bilincinde olmak; tek başına sömürü, zulüm ve haksızlıkları ortadan kaldırmıyor. Bunun için bütün sömürülen ve ezilenlerin, bütün mağdur ve mazlumların örgütlenmeleri, gerçekleri ve ne yapılması gerektiğini dupduru bilince çıkarmaları ve sömürüyü ve baskıyı yok etmek, doğruyu hakim kılmak için hep birlikte hayata, muazzam örgütlü bir güçle müdahalede bulunmaları gerekli ve zorunludur.

Özetle; özgür olup zincirsiz kelepçesiz yaşamak, baskı ve sömürüden kurtulmak, bolluğa ve esenliğe kavuşmak için kapitalizmin şer güçlerini alt edecek bir gücü bir an önce inşa etmeye başlamalıyız.

“Yarını bugünden kuracaksın, O senin tarihin olacak.”

40 Yıllık Duvarda Gedik Açtık!

Sinan Çiftiyürek

.....

7 Ocak'ta Kürdistan'i Yerel Seçim ittifakıyla ilgili kısa birkaç noktayı sıcağı sıcağına okuyucuyla paylaşmak istiyorum. Özetle;

I - Öncelikle 7 Ocak 2019'daki tarihi günde, bizleri Kürdistanî Yerel seçim ittifakında buluşturan herkes siyasal hareket ve kadronun çaba ve emeğine teşekkürler! Ve başta ittifaka taraf olan herkese atılan bu küçük ama tarihi önemi bulunan adımın kıymetini bilmeye çağırıyorum. Ve diyorum ki aman ha hepimiz siyaset dilimizi disipline edelim. Zira gördük ki yapmak çok zor ama yıkmak çok kolay!

II – İkinci çağrım tüm farklılığıyla Kürt medyasına, yazar ve habercilerinedir; sizlere bu süreçte çok ama çok büyük sorumluluk düşüyor. Kürt siyasal yapıları arasında yakınlaşma ve ortaklaşmayı güçlendirecek bir dil kullanalım diye öneriyorum.

III – On yıllardır dediler ki “Kürtler birlik yapamaz” hatta kimileri

“Kürt siyasal partilerini birleştirmek Kürdistan dağlarını birleştirmekten daha zordur” dediler. İşte şimdilik yerel seçimlerle sınırlı da olsa ittifak kurduk. Ve önemli si ittifak adımını atarken birbirine en uzak tarif edilen parti ve hareketler arasında bu başarıldı yani geçilmez katı siyasal duvardan önemli bir gedik açtık hep beraber o gediği ulusal ittifak yolunda süreçte genişletmeyi hedefleyelim. Bu az şey mi? Değil?

IV – Elbette atılan adım, Yerel seçim ittifakıyla sınırlı küçük bir adımdır ama zaten her küçük büyük olanın filizidir. Her konuda küçük olmadan büyük olmaz! Bu bilinç ve yaklaşımla komünistler olarak herkesi ama herkesi sorumlulukla ve emekle KÜÇÜK OLANI BÜYÜTMEMEYE ÇAĞIRIYORUZ!

V – Bu küçük adım daha şimdiden, halkımız ve siyasetimiz arasında iç demokrasi kültürünün geliştirilmesinde büyük etkisi olduğu, olacağını 7 Ocak Ayaz Düşün salonundaki heyeyecan-

dan gördük, yaşadık! Evet, bu küçük adımla hep dile getirdiğimiz KÜRD KÜRDE DEMOKRAT DAVRANMALI önermemizin şimdiden karşılık bulduğu görmeye başladık. E ne duruyoruz; haydi hep beraber küçük olanı büyütelim! Yani Yerel seçimlerde ki büyük sınavımızla ulusal ittifakın taşlarını döşeyelim!

VI – 7 Ocak 2019'da atılan tarihi adımla, Yerel iktidarla sınırlı küçük bir adım da olsa ulusal iktidar paylaşımının ilk adımları atılıyor. Bir nevi iktidar ortaklaşmasında ilk deneme yapılıyor ki eğer başarabilirsek bu da az şey değil! Çünkü yine hep dile getirdiğimiz gibi, ulusal ittifakın yolu yerel veya merkezi iktidarda ortaklaşmaktan geçiyor.

VII – Başta Cumhur İttifakı olmak üzere, Türk rejim partilerinin hedefinde; İçerde ve sınır ötesinde Kürtlerin kazanımlarının tırpanlanması hedefi var. Özetle Kuzey Kürdistan'da ve sınır ötesinde nerede olursan olsun diyorlar ki “KÜRT ANASINI GÖRME-

SİN”! Dün 8 parti ve hareketin ilan ettiği Kürdistan'i Yerel seçim ittifakının ise, Kuzey'de ve diğer Kürdistan parçalarında “KÜRT ANASINI GÖRSÜN” hedefi bulunmaktadır!

Bu hedef az şey değil, eğer hedefimiz doğrultusunda küçüğü büyütebilirsek!

VIII - Uzatmadan şunu ekleyerek bitirelim; 7 Ocak'ta Ayaz Düşün salonunda büyük bir heyecan dalgasını gördük yaşadık. Yüreklere umutla doldu! Gelin hep beraber bu heyecanı diri turalım ve umudu büyütelim!

İnanırsak kazanacağız!

Birlikte yürürken birbirimize demokrat davranırsak başaracağız!

Halklarımızın iradesini kayyumlardan özgürleştirmek için demokratik meşru zeminde mücadele!

2019-01-08

canbegyekbun@hotmail.com

Cezaevlerinde Tecrite Son!

Melis Akın

Kapitalizm yapısı gereği hem ekonomik hem de siyasal olarak krizlere açıktır. Kendi sınıf çıkarları açısından; korkar, saldırganlaşır, sömürür ve öldürür. İnsanı insana yabancılaştıran bir sistem olan kapitalizm bu özelliğini tüm yaşama taşır.

Düşman gördüğü sınıfı hizalamak için her türlü araç ve yöntem meşrudur. Bu meşruiyeti, uluslararası sözleşmelerle, hukuk düzmeceleriyle göstermek kılar. Kendi çıkarlarına ters düşen en ufak bir muhalif ses susturulur, sindirilmeye çalışılır. Oysa bu demokrasi (!) kaleleri olarak sunulan kapitalist emperyalist devletler; tecrit, asimilasyon, imha ve yaşam hakkını yok eden duvarlar örerler. Cezaevleri insanca yaşam isteyenlere karşı, onların tapınaklarıdır.

Yakın geçmişte hayata dönüş adıyla tapınaklarını dozerlerle yıkıp geçtiler ve yüzlerce tutuklu ve hükümlünün hayatını karartan uygulamaların ya da Amed zindanlarında işlenen insanlık dışı suçların yakın tanığıyız. Hiçbir dönem de

cezaevleri insani koşulları barındırmamıştır. Çünkü onlara göre düşünce varsa suç da vardır.

cezanın katmerleştirilmesidir. İddianame olmaksızın yıllarca alıkonulan, bebekleriyle cezaevine

Güncel sürece gelirse ülkenin tüm cezaevlerinde 270 bine yaklaşan tutuklu ve hükümlü mevcut. Bunca sayıda insanın alıkonulduğu, yaşam koşullarının giderek ağırlaştırıldığı, TV, gazete, kitap vs. basılı yayınların yasaklandığı, dış dünyayla iletişimi sıfırlayan bu anlayış, F TİPİ'ne geçişle başlamış, o korku duvarları giderek kalınlaşmıştır.

Tecrit bir yaşam hakkı gaspıdır. Hem psikolojik hem de fizyolojik sonuçları itibarıyla verilen

konulan, muhalif her düşüncüyü “terörizm”le, dillendirenleri de terörist olmakla suçlayan anlayış, bu gidişle daha çok duvar örecektir.

Belki bu hâlin

fizyolojik, psikolojik filân izahı vardır.

Belki de sebep buna

bana aylardır

kendi sesimden başka insan sesi duyurmayan

bu demirli pencere

bu toprak testi

bu dört duvardır...N.Hikmet

Nakliyat İş Genel Başkanı ile Röportaj

Bu sayımızda; DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ile söyleştik. Kendisine teşekkür ediyor, başarılar diliyoruz.

İşbaşı: Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz, işçi ve emekçiler açısından 2019'da daha da ağırlaşan sonuçlar ortaya koyacak gözüküyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Ali Rıza Küçükosmanoğlu: Tabii kaçınılmaz olarak böyle bir süreç bekliyoruz. Hem ülkeyi, başta işçi ve emekçiler olmak üzere hem Türkiye'deki ekonomik politikaları başta ABD olmak üzere emperyalist tekeller tarafından, bunların kurumları olan IMF, Dünya Bankası tarafından belirleniyor. O bakımdan da Türkiye'deki özelleştirmelerden tutalım, diğer hangi alanda neyin özelleştirileceğine, hangi üretimlerin yapılacağına Türkiye karar vermiyor. Özellikle 50'lerden başlayarak hiçbir ekonomik karar Türkiye tarafından belirlenmiyor. Türkiye'de bir kriz ekonomisi var. Emperyalizmin-kapitalizmin tekelleri bu süreçte kendi yaratıkları krizin faturasını da ekonomik politikalarıyla işçilere ve emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Bu durum bütün dünyadaki kapitalist-emperyalist ülkelerde de böyle. Sadece bize özgü değil.

İşbaşı: Ulaşım alanında ekonominin en önemli noktalarından birisi ve ulaşım, lojistik, nakliyat sektörlerinde pek çok işçinin olduğu bir alanı temsil ediyorsunuz Nakliyat İş olarak. Real, TÜVTÜRK ve Muğla işçilerinin direnişlerinde sırf sendikalı oldukları gerekçesiyle işten atılan işçiler var. Bu direnişlerdeki rolünüzü ve gelen noktayı bize aktarabilir misiniz?

Ali Rıza Küçükosmanoğlu: TÜVTÜRK Araç Muayene İstasyonları tek başına yani direkt olarak Nakliyat sektörü ile ilgili değil. Bizim nakliyat ambarlarında, lojistik ve kargo şirketlerinde örgütlü olduğumuz işyerleri var. Buralarda krizin yansımalarını görüyoruz. Özellikle nakliyat ambarlarında küçük işyerlerinde kapanmalar, işten atılmalar söz konusu. İstanbul'da ki Nakliyeciler Sitesi geçtiğimiz yıl yıkıldı. Diğer yerlere taşındı ve bir site yapılamadı ve sektör dağıldı. Bizim örgütlendiğimiz yerlerdeki direnişlere gelirse; TÜVTÜRK Araç Muayene İstasyonları 2008 yılında özelleştirildi. 2010 yılından itibaren İstanbul'da örgütlendik. İstanbul'da dördüncü dö-

nem toplu sözleşmemizi yaptık. Bursa'da örgütlendik. Bunlar dışında irili ufaklı Ergene'de, Trabzon'da örgütlerimiz var. En son dönem örgütlülüğümüz de Reysaş'tır. Reysaş; Eskişehir, Zonguldak, Bartın, Kastamonu, Karabük illerini kapsayan bir alt işletici tarafından işletiliyor. Geçtiğimiz yıl örgütlenme sırasında 12 kişi işten çıkarıldı ve direnişe başladık. Muğla'da daha öncesinden başladı. Mücadele sürüyor. Polçak Araç Muayene İstasyonu'nunda Urfa'da ilk kez sendika olarak örgütlendik. Yetki davamız burada da sürüyor. Yıllardan beri ilk defa Urfa'da işçi direnişi var. İşçilerin kökenleri de farklı olmasına rağmen, sınıf mücadelesi ortak bir çıkar ve işçileri birleştiriyor. Real direnişi de aslında bizim işkolumuzda değil. Real Marketler, 1998 yılından 2014 yılına kadar Metro Grup bünyesinde faaliyet gösterdi. 2014 yılında Beğendik Grubu tarafından satın alındı. Bu grup daha sonra 2017 yılında konkordato ilan etti ve iflasına karar verildi. O sürede farklı illerde toplam 12 mağazasında 1700 işçi çalışıyordu. Bazı mağazalar kapatıldı ve en son kapanan mağazalarda

kalan 600-700 kişi iş tazminatlarını alamadan işlerinden oldular. Bu arkadaşlarımız aslında Türk-İş'e bağlı Tez-Kop-İş Sendikası üyesi. Bu direnişlerde farklı bir sahiplenmemiz oldu. Bize geldiler. Sendikal olarak 1475 sayılı yasanın 10. Maddesi gereğince, firmanın Metro Grup'ta olduğu sürede Metro işçilerin tazminatlarından sorumlu. İşçilere kendi sendikalarında mücadele yürtmelerini ve Nakliyat İş olarak da işçilerin talep ve eylemlerinde dayanışma göstereceğimizi belirttik. Ancak işçiler tekrar geldiklerinde bırakın direnişi hukuki yardımda bile bulunulmadığını belirttiler. Biz de sahiplenme kararı aldık. Çünkü işçilerde sendikaya karşı bir güvensizlik var. Türkiye'de

bir sarı sendikacılık dayatması var. Tez-Kop-İş Sendikası'na çağrı da yaptık. Siz üyelerinize sahip çıkın, biz de size dayanışma gösterelim dedik. Ama onlar yapmış oldukları açıklamalarda Metro'nun sorumlu olmadığını, bu işi hukuki olarak çözmek gerektiğini, Türk-İş'le görüşüldüğünü, sorunu görüşmeler yoluyla belirsizliğe sürükleyen bir tavır izlediler. Önce 200-300 işçiyle Kozyatağı Metro'da bir eylem yaptık. Daha sonra Metro'ya karşı bu mücadeleyi Türkiye'de pek örneği görülmemeyen bir şekilde sahiplendik. Ankara, Konya, Adana'daki işçilerle de diyaloga geçtik. OHAL koşullarında 17 aydır süren bu eylemler Adana, Ankara ve Konya'da yasaklandı. İstanbul'da da belirli eylemler aynı gerekçeyle yasaklandı. Devam ettik. Güneşli Metro işgal eyleminden dolayı yargılanıyoruz. Hem Tez-Kop-İş hem de Sosyal İş Sendikası'nda süreçte yanlış yaptı. Sosyal İş Sendikası, Metro'nun itibarı zedeleniyor açıklaması yaptı. Süreçten Metro değil Beğendik Grubu sorumludur dediler. O bakımdan Real direnişi hem işçi düşmanlığına hem de sarı sendikacılığa karşı bir mü-

Ali Rıza Küçükosmanoğlu: Fatu-rayı krizi yaratanlara ödetmek anlamında değerlendirsek doğru, ama bunun karşılığında nasıl mücadele edilir. 22 Aralık'taki eylemi dörtlülük örgütüyor gibi gözükse de 72 örgütün içinde yer aldığı bir platforma dönüştü. İşçi sınıfına yönelik böylesi baskıların, işten atılmalar ve konkordatolardan dolayı binlerce işçinin işinden ekmeğinden olduğu, tazminatlarının gasp edilmeye çalışıldığı bir süreçte, bu kadar hayat pahalılığı ve dayatmaların olduğu, işçi sınıfına yönelik bu denli ekonomik ve siyasi baskıların olduğu bir dönemde başarılı bir miting sayılamaz. 72 örgütün içinde olduğu, çevre illere de çağrı yapıldığı halde toplanan kitle ortada. Bu aslında bir yasak savma anlayışıyla yapılan bir mitingdi. Yönetimdekiler de kendi kitleleriyle yabancılaşmış durumda. Aslında sorun o. Sendikalara bakarsak da öyle. DİSK'te kendi kitlelerine yabancılaşmıştır. KHK ile işten atılan kaç tane KESK üyesi var. Kaç tanesi bu mitinge katıldı. Bu mitingin krizi yaratanlara ne kadar cevap olduğu ortada.

İşbaşı: İşçi sınıfının üretimden gelen gücüyle içten içe kabaran öfkelerini, DİSK'te dahil göstermelik mitinglerden çıkarıp, sınıf temelinde bir gücü açığa çıkaracak, ayrımsız bir sendikal mücadele ve eylemselliklerin bir genel grevi hedeflediği bir perspektif belirlenebilir mi sizce?

Ali Rıza Küçükosmanoğlu: İşçi sınıfını aslında örgütlenme ve mücadele bakımından değerlendirdiğimizde bir mücadele potansiyeli var. Bunun bütün koşulları da mevcut aslında. Ancak sarı sendikacılık dayatması altındalar. Bu koşullardaki sendikal anlayışla aslında sınıfın üretimden gelen gücünü ortaya koyma şansı yok. Zaman zaman metal fırtınası'nda olduğu gibi bir yerlerden kendiliğinden patlıyor. Bu potansiyeli kucaklayacak bir anlayış gelişmiyor. Şu an DİSK bundan uzak. Diğer sendikalar zaten uzak. Şu an şöyle bir süreçte yaşıyoruz, sınıfın istediğimiz noktaya gelmesi de ancak işçi sınıfı adına siyaset yapan, devrimci ve sosyalistlerin sınıf içerisinde yaratacağı etkiyle ölçülür. Hem siyasal hem de sendikal anlamda durum böyle. Ekonomik ve siyasal örgütlenme ihtiyacı can alıcı bir noktadır.

İşbaşı: Gazetemiz aracılığı ile kamuoyuna bir mesajınız var mı?

Ali Rıza Küçükosmanoğlu: Devam eden tüm direnişlerde ayırım olmaksızın kamuoyunu duyarlı olmaya ve mücadeleye çağırıyor ve gazetenize teşekkür ediyorum.